

Arrest

nr. 42 279 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Nigeriaanse en Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot teruggrijping van 16 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest 38 689 van 18 februari 2010 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voorzetting van de procedure.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DANIELS, die loco advocaat S. OMANUKWUE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaten C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE & Mr. N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn toegekomen op de luchthaven te Zaventem op 16 februari 2010, komende van Abidjan (Ivoorkust). Verzoekers zijn in het bezit van een Nigeriaans, respectievelijk Liberiaans paspoort met visum type C, voor een verblijf van 14 dagen. De Schengenvisa zijn op 5 februari 2010 afgeleverd door de Noorse ambassade te Abidjan.

Op 16 februari 2010 worden verzoekers de toegang tot het grondgebied geweigerd en worden zij ter kennis gebracht van de beslissingen tot terugdrijving. Op 17 februari 2010 dienen verzoekers een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot terugdrijving. Bij arrest 38 689 van 18 februari 2010 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wegens het gebrek aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Op 20 februari 2010 zijn verzoekers zonder verzet vertrokken naar hun thuisland, de Ivoorkust.

Op 25 februari 2010 dienen verzoekers het verzoek tot voortzetting in en vorderen de nietigverklaring van de beslissingen tot terugdrijving, aan verzoekers ter kennis gebracht op 16 februari 2010. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Met betrekking tot de eerste verzoekende partij:

“(…) (E) Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3, eerste lid, 3°)

Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart naar Denemarken te reizen om er een bezoek te brengen aan de firma (...). Betrokkene reist samen met de genaamde (R.L.), deze is eveneens in het bezit van dezelfde uitnodiging, desalniettemin verklaart betrokkene dat het zuiver toeval is dat ze samen reizen. De uitnodiging oogt hoegenaamd niet professioneel en staat vol taalfouten. Bij verificatie blijkt dit bedrijf niet eens te bestaan in Denemarken. Betrokkene is wel in het bezit van een telefoonnummer van een ‘contactpersoon’, deze bevestigt inderdaad betrokkenen te kennen en ingelicht te zijn dat ze zouden reizen maar weigert elke info omtrent zijn identiteit te verschaffen. Betrokkene is niet in de mogelijkheid om zijn zakelijke intenties verder te verduidelijken. Hij stelt reeds zaken met deze firma gedaan te hebben maar kan hier geen enkel bewijs van leveren. (...)”

Met betrekking tot de tweede verzoekende partij:

“(…) (E) Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3, eerste lid, 3°)

Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart naar Denemarken te reizen om er een bezoek te brengen aan de firma (...). Betrokkene reist samen met de genaamde (I.C.), deze is eveneens in het bezit van dezelfde uitnodiging, desalniettemin verklaart betrokkene dat het zuiver toeval is dat ze samen reizen. De uitnodiging oogt hoegenaamd niet professioneel en staat vol taalfouten. Bij verificatie blijkt dit bedrijf niet eens te bestaan in Denemarken. Betrokkene is wel in het bezit van een telefoonnummer van een ‘contactpersoon’, deze bevestigt inderdaad betrokkenen te kennen en ingelicht te zijn dat ze zouden reizen maar weigert elke info omtrent zijn identiteit te verschaffen. Betrokkene is niet in de mogelijkheid om zijn zakelijke intenties verder te verduidelijken, beiden hun verklaringen zijn totaal verschillend. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op. Zo verduidelijkt de verwerende partij dat verzoekers reeds op 17 februari 2010 afstand hebben gedaan van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en wensten zij op hun uitdrukkelijk verzoek reeds terug te keren met de eerste beschikbare vlucht van 19 februari 2010. Verzoekers zijn volgens verwerende partij op 20 februari 2010 zonder verzet vertrokken. De thans voorliggende vordering heeft aldus geen voorwerp meer.

In zijn memorie stelt de raadsman van verzoekers dat het belang bestaat uit het feit dat de terugdrijving een grond is tot signalisatie in het Schengen informatiesysteem waardoor hen voortaan automatisch de toegang wordt geweigerd tot het grondgebied van alle landen die partij zijn van de Schengen Uitvoeringsovereenkomsten. Hierdoor wordt hun bewegingsvrijheid beperkt alsook hun handelsactiviteiten.

Verder stelt de raadsman van verzoekers dat met betrekking tot hun geleden economische en morele schade, de vaststelling van het onrechtmatig karakter van de beslissingen tot terugdrijving, de kans op een schadevergoeding van de Belgische Staat kan verhogen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het belang dient niet enkel te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch ook nog op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 20 februari 2010 zonder verzet zijn vertrokken. Dit gegeven wordt niet tegengesproken door de raadsman van verzoekers en wordt integendeel bevestigd daar waar hij stelt dat verzoekers de Dienst Vreemdelingenzaken hebben verzocht om hun terugdrijving niet onnodig uit te stellen en om hen op 19 februari 2010 te laten vertrekken. Ter terechtzitting benadrukt de advocaat van verzoekers dat zij weliswaar zijn vertrokken en destijds hebben aangedrongen op een zo spoedig mogelijk vertrek omwille van hun fysieke en psychologische toestand doch anderzijds opkomen tegen de beslissingen tot terugdrijving aangezien zij het in essentie niet eens zijn met deze door verwerende partij genomen beslissingen.

Uit voormeld gegeven blijkt dat de bestreden beslissingen tot terugdrijving volledige uitvoering hebben gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer zijn verdwenen.

Ingevolge de uitvoering van de bestreden beslissingen tot terugdrijving en aangezien het doel van verzoekers zich in het verleden situeert, hebben zij er geen actueel belang meer bij dat de bestreden beslissingen zouden worden vernietigd.

Een belang dat erin bestaat een administratieve rechtshandeling onwettig te horen verklaren om vervolgens op basis van deze met gezag van gewijsde beklede uitspraak een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter beter te kunnen ondersteunen, is geen belang dat verbonden is aan de nietigverklaring of aan het doen verdwijnen van de bestreden beslissingen uit de rechtsorde maar een belang dat er uitsluitend in bestaat een middel gegrond te horen verklaren. Een dusdanig belang is een onrechtstreeks belang (RvS 18 april 2005, nr. 143.292).

Waar verzoekers stellen dat de terugdrijving een grond is tot signalisatie in het Schengen informatiesysteem stelt de Raad vast dat een dergelijke 'signalisatie' niet blijkt uit de stukken van het dossier en evenmin wordt aangetoond door verzoekers. Bovendien wordt evenmin aangetoond door verzoekers dat, in de mate waarin er een signalisatie zou zijn gebeurd, dit tot gevolg zou hebben dat hen automatisch de toegang wordt geweigerd tot het grondgebied van de landen die partij zijn van de Schengen Uitvoeringsovereenkomsten. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat artikel 26 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt : "De terugwijzings- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden."; dat in casu de bestreden beslissingen een beslissing tot terugdrijving betreft; dat verzoekers niet aantonen dat artikel 26 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op een beslissing tot terugdrijving;

Bijgevolg doen verzoekers niet langer blijken van het rechtens vereiste actueel belang bij de aanhangig gemaakte procedure tot nietigverklaring zodat onderhavig beroep niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN